

Verkeerde volgorde

Tim is in de war. Opeens heeft de persoon uit de verhalen kinderen en een vrouw. Doordat er geen data op de bestanden staan kan Tim niet weten welke de volgorde van de verhalen is. Ze staan standaard alfabetisch en dat is ook de manier waarop hij ze nu aan het lezen is. Hij zou ze ook kunnen sorteren in volgorde van bestandsgrootte, maar dat is al even onchronologisch als alfabetisch. Dit verhaal was meteen een sprong in de tijd. Wat is er intussen gebeurd?

Is die Lucie dezelfde vrouw als in Parijs? Heeft hij ze dan toch nog ergens ontmoet. Dat is na dit verhaal niet duidelijk. Of heeft hij een andere vrouw. Hij is duidelijk gelukkig dus het maakt op zich niet zoveel uit.

Tim schrikt op van Sandra die thuiskomt na het sporten. In haar sportkledij en haar nog gezellig nat van het zweet, kust ze haar man.

“Wat is er met jou? Je ziet er zo vertwijfeld uit.”

“Ik heb net verder gelezen en ik ben een beetje in de war.”

Tim vertelt over de verhalen die hij al las en de vragen die er nu bij hem zijn.

“Het is echt verwarrend om de verhalen niet in de juiste volgorde te hebben. Er is ook geen enkele manier om dat te weten. Ik moet ze allemaal lezen en dan kan ik ze op volgorde krijgen.” Tim praat tegen Sandra, maar praat vooral tegen zichzelf. Hij kijkt nog eens naar de volledige lijst, maar uit de namen van de lijst kan hij ook geen volgorde halen.

De avond is warm. Het is al bijna 20u, de zon is voorzichtig aan het zakken richting horizon. In de tunnel is het opvallend kil. De wind waait van het ene uiteinde door naar het andere. Die wind en het gebrek aan zonlicht creëert een gevoelstemperatuur die zeker vijf graden lager is dan net in de zon. Ik bied Lucie mijn jas aan, want ik zie nu dat ze niks extra bij zich heeft.

“Dank u wel, maar we zijn er bijna.”

De tunnel onder de straat is niet de meest gezellige plek maar wel een veilige manier om van Bredene op het strand te geraken. Ik weet dat mijn ouders fan waren van de tunnel.

De zon komt ons tegemoet als we uit de tunnel komen en tussen de duinen op het pad richting zee wandelen. Doordat de weg licht hellend is, kunnen we de zee net niet zien. Het duurt een tiental meters voor we de horizon zien. Per stap die we zetten, zien we meer en meer van de zee. Op het eind van het pad kijken we over het strand en de weinige mensen die er nog aanwezig zijn.

Links staat een bank en ik stel voor dat we ons daar even zetten. De zon raakt ondertussen net de horizon. Naast elkaar kijken we naar de zee. De zee is opvallend dicht. We kunnen vanuit onze plek zeer goed de golven zien. Naar de zee kijken verveelt nooit. Het is altijd hetzelfde en toch altijd net iets anders. Het is een beetje als naar vuur kijken. Dat is ook zo rustgevend, omdat het nooit gelijk is.

“Waarom was je eigenlijk in Parijs?” vragen we exact op hetzelfde moment. Het klinkt als in koor.

“Doe jij maar eerst.” Ik wil de gentleman zijn door haar eerst haar verhaal te laten doen, maar ben vooral nieuwsgierig naar haar relatie met de stad.